

Arrest

nr. 147 711 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 augustus 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 december 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 7 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2014 werd ingediend door :

D.(...) S.(...) M.(...), B.(...) L.(...)

nationaliteit: Angola

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene zich geïntegreerd heeft door een cursus maatschappelijke oriëntatie te volgen evenals Frans en Nederlands (zie bewijs deelname cursus alfabetisering Frans); dat betrokkene recentelijk ook Nederlands voor anderstaligen voor beroepen in de social profit volgde (zie getuigschrift Eurospeak Brussel); dat betrokkene een cursus internet volgde (zie attest vzw Hobo); dat betrokkene enkele getuigenverklaringen voorlegt; dat betrokkene een jobaanbieding kreeg om in de bouw bij de firma Komba Kalokola te gaan werken (zie "promesse d'embauche"); een huurovereenkomst voorlegt; kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 16 augustus 2005, hij diende een asielaanvraag in op 17 augustus 2005. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 maart 2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 11 oktober 2005 en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. De duur van de procedure — namelijk 7 maand 7 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene heeft een relatie met mevrouw A.(...) P.(...) Z.(...) (R.R.: 086100435048) die na een langdurig illegaal verblijf geregulariseerd werd en in het bezit is van een B-kaart, mevrouw heeft ook een dochter uit een eerdere relatie. Betrokkenen hebben samen een kind D.(...) S.(...) M.(...), E.(...) S.(...), vormen een hecht gezin en leiden een familieleven. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkenen inmiddels wettelijk samenwonen sinds 17 oktober 2014. De partner van betrokkene werkte vroeger in de kringloopwinkel als arbeidster maar heeft haar werk moeten stopzetten naar aanleiding van de geboorte van hun kind. Zij is pas recentelijk terug aan de slag via artikel 60 zodat zij de hulp van haar man niet kan missen in het huishouden en in de dagelijkse zorg van hun dochter terwijl moeder uit werken gaat. Een terugkeer naar het herkomstland zou een schending uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) aangezien betrokkene te lang verwijderd zal worden van zijn gezin en aangezien zijn partner hulp zal moeten missen tijdens haar werk daar waar ze pas begonnen is met werk en een aanvraag gezinshereniging omwille van haar inkomsten moeilijk zal zijn. Deze elementen kunnen niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie dan wel de relatie met het kind betekent, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene heeft ervoor gekozen een gezinsleven op te bouwen terwijl hij niet in het bezit was van een verblijfstitel die hem daartoe in staat stelde, hij verbleef al sinds begin 2006 illegaal in België. Bovendien dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet

kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Mevrouw toont niet aan dat zij wanneer zij gaat werken niet op een andere manier opvang voor het kind zou kunnen regelen. De voorwaarden die gesteld worden voor gezinshereniging zijn bij wet vastgelegd en zijn voor iedereen gelijk, het is niet duidelijk waarom voor betrokkenen een uitzondering gemaakt zou moeten worden. Alle aangehaalde motieven verhinderen betrokkene niet terug te keren naar het thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen."

1.3. Eveneens op 18 december 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan op 7 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: D.(...) S.(...) M.(...) B.(...) L.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel middelen ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing en in zijn verzoekschrift het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) enkel aanhaalt bij de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het kader van zijn schorsingsverzoek. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

3.2. Ter terechtzitting wordt de raadvrouw van verzoeker gewezen op het feit dat geen middelen worden aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij slaagt er niet in een middel aan te duiden dat tegen het bevel is gericht, waardoor het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het tegen het bevel is gericht. De verwerende partij treedt de Raad bij.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk

bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing aanhaalt dat een duurzame integratie en het volgen van integratiecurssussen niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking kunnen genomen worden

Daar waar

Pour examiner la recevabilité de la demande il est indispensable que l'autorité apprécie la proportionnalité entre d'une part le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et d'autre part sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénient à l'accomplissement tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient ... le ministre en réponse a des questions parlementaires a précisé que des difficultés pour obtenir un visa de sortie des autorités des pays d'origine ou des circonstances familiales , étaient des motifs acceptables des déroger à l'article 9 alinéa 2 de la loi et permettrai d'octroyer l'autorisation de séjour prévue au premier alinéa de la loi et permettraient d'octroyer l'autorisation de séjour prévue au premier alinéa de la disposition

(Conseil d'état , 1.04.1996, R.D., 1996 , 91 , 742-744)

Cette notion n'est pas définie par la loi et la réponse à cette question est essentiellement jurisprudentielle. Les juridictions administratives ont défini cette notion comme n'étant pas des circonstances de force majeure mais comme étant des circonstances rendant impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé à séjourner afin d'y demander l'autorisation de séjour.

Sans qu'il y ait unanimité sur la question, différentes situations ont déjà été considérées comme pouvant être constitutives de circonstances exceptionnelles, à savoir une longue procédure d'asile, une procédure d'asile non encore clôturée au moment de la prise de décision par l'Office des étrangers, l'absence de consulat ou de poste diplomatique belge dûment accrédité dans le pays d'origine, l'état de santé de l'étranger, la scolarité du demandeur ou le suivi d'une formation par celui-ci, l'existence d'un contrat de travail, la scolarité d'un enfant, la situation de guerre dans le pays d'origine, l'existence de liens familiaux, une situation d'apatridie.... Le conseil d'état a également considéré «qu'un long séjour passé en Belgique peut en raison des attaches qu'un étranger a pu y créer pendant cette période, constituer à la fois des circonstances exceptionnelles justifiant que cette demande d'autorisation de séjour soit introduite en Belgique plutôt qu'à l'étranger

De raad van state heeft inmiddels ook geoordeeld dat een lang verblijf in België kan gelet op de aanknopingspunten dat de vreemdeling bezit met België buitengewone omstandigheden uitmaken die verantwoord waarom de aanvraag in België ipv het buitenland kan worden gedaan

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte aanhaalt dat verzoeker op basis van zijn wettelijke samenwoning de adequate procedure gezinshereniging dient op te starten en dat artikel 8 geen vrijgeleide mag zijn om de wet te ontwijken

Dat de foutieve motivering van de bestreden beslissing immers niet strookt met de werkelijkheid aangezien de gezinshereniging momenteel niet mogelijk is

Dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag in België verantwoorden

Dat immers de van de inkomsten van de vrouw van verzoeker (artikel 60 ocmw) en het werkcontract en het feit dat zij nog niet lang werkt er geen mogelijkheid is om via gezinshereniging haar man geregulariseerd te zien

Dat bij een terugkeer naar zijn land van oorsprong geen mogelijkheid zal hebben om via gezinshereniging terug te keren en derhalve van zijn kind en vrouw gescheiden zal zijn

Dat het feit dat zijn vrouw een B kaart heeft en hier werkt en een kind heeft van 1 jaar en half alsook een schoolgaande dochter bewijst dat het samenleven met haar wettelijke partner niet in het land van oorsprong van deze man kan verder gezet worden en dat dit een ernstige hinderpaal is die het samenleven in het land van oorsprong van verzoeker onmogelijk maakt

Dat er derhalve een schending is van artikel 8 EVRM

In het arrest van 22/01/2004 besliste de Raad van State het volgende over artikel 8 EVRM: “overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uitzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte; dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij de uitwijzing met dergelijk zware gevolgen op het gezinsleven, rechtvaardigde; dat zoals de verzoekende partij uiteenzet “het belang van de Belgische Staat (..) bij een objectieve afweging

niet in verhouding is tot het nadeel dat verzoekster ondervindt”; dat het middel ernstig is” Zo oordeelde de raad van state in zijn arrest van 13/07/1993 het volgende:

Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel. Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27) In het arrest van 1 april 1996 besliste de raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in artikel 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de State worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met artikel blijken te zijn. Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art.9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contract tussen verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29) Uit het voorgaande blijkt dat de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt”.

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.5. De artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 augustus 2014 (zie punt 1.1), die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker het volgende inriep als buitengewone omstandigheden:

*“Verzoeker is sedert 2005 in België binnengekomen en heeft er asiel aangevraagd dat werd afgewezen in 2010 Hij bewijst zijn identiteit door een copie van zijn paspoort
Hij verblijft derhalve sinds 2005 ononderbroken in België (5 jaar legaal verblijf) en heeft zich tevens geïntegreerd door een cursus maatschappelijke oriëntatie te volgen evenals Frans en Nederlands
Hij volgde recent ook Nederlands voor anderstaligen voor beroepen in de Social Profit en volgde tevens cursus internet .Zijn langdurige integratie wordt tevens aangetoond door de talrijke aanbevelingsbrieven
Hij verbleef vroeger op het adres Edingsesteenweg 299 en wilde nadien officieel intrekken bij zijn vriendin Dorpstraat 29 met wie hij inmiddels een serieuze relatie heeft opgebouwd en een kind heeft*

doch dit werd hem geweigerd omdat het een sociale woning betrof en de bezettingsnorm overschreden was aangezien zij al leefde met een haar oudere dochter
 Ondanks dit feit verbleef hij tijdelijk op haar adres zonder er officieel te zijn ingeschreven en dit om te zorgen voor hun een jaar oude dochter terwijl moeder werken gaat
 Inmiddels hebben zij een grotere woning gevonden waarin ze met het hele gezin kunnen wonen op het adres Koekoekstraat 17A
 Dit is nodig aangezien verzoeker de volledige zorg draagt van het dochtertje terwijl de moeder gaat werken in het kader van artikel 60 van de OCMW wetgeving
 Dit wordt trouwens ook bevestigd door mevrouw Relique Mayeta en de Sociale actie van Brussel wiens sociale assistente tevens vermeldt dat zij een hecht gezin vormen en een reëel familieleven leiden
 Het OCMW van Gooik bevestigt tevens dat bij verschillende huisbezoeken vastgesteld werd dat hij aanwezig was in de woning van zijn vriendin (stuk 6)
 Verzoeker wenst derhalve zijn aanvraag in België te doen aangezien hij bij terugkeer te lang verwijderd zal worden van zijn kind wiens zorg hij nu opneemt terwijl zijn vrouw pas begonnen is met werken en zijn gezin zal moeten achterlaten
 Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM aangezien hij te lang zal verwijderd worden van zijn gezin en moeder hulp zal moeten missen tijdens haar werk daar waar ze pas begonnen is met werk en een aanvraag gezinshereniging owv haar inkomsten moeilijk zal zijn
 De aanvraag wordt ingediend in België en niet voor diplomatieke of consulaire post van België in het land van oorsprong aangezien er buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zelfs tijdelijk zich naar hun land van oorsprong Angola te begeven.
 Een terugkeer naar zijn land van oorsprong zou derhalve een moeilijk te herstellen nadeel mee brengen en een schending uitmaken van artikel 8 EVRM”

4.9. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat “de aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”

4.10. In zijn eerste middelonderdeel beweert verzoeker dat een duurzame integratie en een lang verblijf op het grondgebied wel degelijk als buitengewone omstandigheden kunnen gelden en hij citeert hierbij onder andere een uitgebreid Franstalig rechtstheoretisch betoog waarin een aantal voorbeelden van buitengewone omstandigheden worden aangehaald. De Raad merkt op dat in verzoekers uiteenzetting wordt gewezen op het feit dat “cette notion n’est pas définie par la loi et la réponse à cette question est essentiellement jurisprudentielle” en dat er geen “unanimité sur la question” bestaat. Het loutere feit dat de rechtspraak in bepaalde gevallen integratie en een lang verblijf als buitengewone omstandigheden hebben aanvaard, betekent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in onderhavig geval kennelijk onredelijk te werk is gegaan door in de bestreden beslissing - overigens in overeenstemming met de meest recente rechtspraak van de Raad van State op dit punt - met betrekking tot de elementen van integratie te stellen dat deze “niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” De gemachtigde van de staatssecretaris ging evenmin onredelijk te werk door met betrekking tot de duur van het verblijf van verzoeker het volgende te stellen: “Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 16 augustus 2005, hij diende een asielaanvraag in op 17 augustus 2005. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 maart 2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 11 oktober 2005 en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. De duur van de procedure — namelijk 7 maand 7 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”. Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing een onjuiste beoordeling zou hebben gemaakt van de aangevoerde buitengewone omstandigheden.

4.11. In zijn tweede middelonderdeel beweert verzoeker dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn omdat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor gezinshereniging gezien het beperkte inkomen van zijn partner en er hinderpalen bestaan voor het verderzetten van het gezinsleven in zijn land van oorsprong. Het louter herhalen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden volstaat uiteraard niet om de wettigheid van de bestreden beslissing aan het wankelen

te brengen. Het feit dat verzoeker er een andere mening op na houdt, betekent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend. Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat *“de voorwaarden die gesteld worden voor gezinshereniging (...) bij wet (zijn) vastgelegd en (...) voor iedereen gelijk (zijn), het is niet duidelijk waarom voor betrokkenen een uitzondering gemaakt zou moeten worden.”* Verzoeker slaagt er niet in te verhelderen waarom hij op dit punt een gunstregime zou moeten genieten. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het loutere feit dat gezinshereniging volgens verzoeker momenteel niet mogelijk is omdat zijn partner niet aan de inkomensvereisten voldoet zeker niet betekent dat er thans in zijnen hoofde buitengewone omstandigheden zouden bestaan die het onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf dan wel een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Wat de hinderpalen betreft om een gezinsleven uit te bouwen in het land van herkomst, wordt in de beslissing aangestipt dat *“de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie dan wel de relatie met het kind betekent, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* Door in zijn middel een aantal uittreksels uit arresten van de Raad van State te citeren slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk is gegaan.

4.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat het beroep tegen de verwijderingsmaatregel, thans de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk werd bevonden. Aangezien de eerste bestreden beslissing geen weerslag heeft op het actuele gezinsleven van verzoeker, kan hij de schending van voormeld verdragsartikel niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Aangezien de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919). Bijkomend dringt zich de vaststelling op dat artikel 8 van het EVRM aan de Verdragsstaten niet de verplichting oplegt om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM 19 februari 1996, *Gül t. Zwitserland*, § 38). Een tijdelijke scheiding van de gezinsleden met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

4.13. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens over het hoofd zou hebben gezien of hiermee onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is dan ook geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN